

„Eks sul ep olle parramat, mulle tua. Ep olle mul neid tarwis; anna neid mo weikse de kätte, ja suur rõõm paistis lapse silmist, sedda ütlesdes; agga kähga näitis temma taewa pole, ja ütles: „Seäl, seäl on mis mul tarwis, ja misga Kristus minno Issand mind saab jahutama.“ Ja need sannad ütles temma nenda keigest süddamest, et wessi neitsi filmi tulli. Pois nüüd pallus emmat, lauloramato ta kätte anda. Emma tõi ramato ja laps wöttis ruttoga üles: „Mo keigekallim warra, Süddame Jesuke!“ ja lugges se laul, ja kui ta selle salmi juure sai: „Mailma au ja illo, ei falli, tahha ma; ma nouan taewa ello, Waim püab senna ka;“ need sannad ta siis laulis sure heäleaga. Ja kui ta need sai laulnud, siis ta nõrgutas Pead; kähkesed langesid mahha ja temma heitis hinge omma Jesusse kätte, kes omma taewa andibega tedda nüüd saab jahutama iggawesest iggaweste, Amen.

Jummal aitab hädda seest.

Ühhe waese Sypetaja lest, Würtembergi maal, tulli ühte sõbra waatma, ja räkis temmale nenda, kui siit tulles luggeda. Ja se sõbber on sedda kül kirja paännud ja trükki annud, agga ep olle temma nimme mitte nimmetanud, ei lesse egga omma nimmi. Ja waene lest räkis nenda:

Sel wägga nappil aastal 1817 ei olnud mul wafel ühhe wahhe ennam keddagit, ei rahha egga leibr, ja köht olli tühhi, ja mo nelli last nutsid nälja päriast. Ma siis läksin omma nabvi kotta ja palusin seält pima; agga temma ütles, et lehm on haige, ja ei anna pima. Leidstin siis weel monne kartuhwli; wöttsin, ja pannin neid tullele; ja nenda tehjes, sai mo südda wägga raskeks, ja ma õhkasin siis Jummale pole ja ütlesin: „Armas Jummal, sa nüüd isse nääd, et ep olle mul nüüd ennam keddagit — agga sinno isfalikko armo peäle lodan — sest sa woid, ja tahhat aidata.“ —

Sain nenda pallunud, kohhe siis tulli üks naesterahwas sisse ja näggin rowitulle walges, et olli meie tiislari emmand.

Emmand! kust siis teie tullete? Küsisin. Tulen liinast, kostis, ja toon teile ramato, kus rahha sees. Mõtlesin, ehk temmal wafel tarwis, ja joudsin agga kohhe seia.

Sure rõmoga wöttsin ramato ta käsi ja leidstin kahheksa weikest hõbberahha ta seest. Ma nüüd räkisin emmandale sedda hädda, mis mul olnud, ja et agga lõppetanud Jummalale omma hädda kaebamast, kui temma uksest sisse tulnud. Jummal on diete silma nähjes aitnud, ütlesin. On Jummal aitnud, ütles emmand, olgem siis ka walmid tännama, ja Temma nimmele au andma. Ja mõt-